

Del af

Beretning fra Frank McGregor

oversat af Mogens Kruse, Kallerup (første 5½ side af 77 sider!)

Om eftermiddagen den 4. november 1943 blev vi briefet om en 'skovtur' til Østersøen. Bombekommandoen ville sende 20 fly, heriblandt 4 fra 75. eskadrille, ud for at minere farvandene mellem det nordlige Danmark og Sverige, specielt for at gøre det besværligt for 'Tirpitz' (tysk krigsskib – os. bem.), hvis den skulle sejle ned fra Norge til reparationsarbejde på flådeværftet i Kiel. Det ville blive en lang tur med alle tanke fyldt op og tre miner ombord. Vi blev også advaret om dårlig sigtbarhed over basen, når vi vendte tilbage, og skulle i så fald fange et signal ude fra havet, som sendte os til Lossiemouth. Derfor skulle vi tage vores toiletgrej og lommepenge med.

På vej ud til 'dragen' samlede vi resten af vores udstyr, seletøj, Type K gummibåde osv. Da vi havde indtaget vores pladser i maskinen, var der en kort ventetid inden vi modtog signalet til taxi ud. For enden af landingsbanen gennemgik vi vores checkrutine. Bill kaldte '2800' og jeg *trak propelstyrene i bund*. Bill skubbede gradvis de fire gashåndtag frem og med et stigende brøl fra motorerne begyndte det tungtlastede fly at bevæge sig fremad. Vi lettede lige mod den nedgående sol, hvilket ikke gjorde det lettere. Da vi kom op i fart bemærkede jeg en rødhåret W.A.A.F'er (Women's Auxiliary Air Force – Kvindernes luftvåbenshjelptjeneste – os. bem.), der vinkede til os fra kanten af startbanen. Jeg går ud fra, at hun ønskede os held osv. Jeg husker, at jeg kom med nogle bemærkninger til Bill om, at det var en af hans veninder, der vinkede farvel eller noget lignende: Da vi løb ad op startbanen begyndte jeg straks at slå understellet op sætte propellerne på hældning 2400 og slå flapperne ind. De grønne lamper viste, at landingsstedet var sikkert på plads og indikatoren for flapperne viste, at de var på plads og jeg begyndte holde øje med andre fly, mens vi steg. Vi steg ikke særlig højt. Hvis jeg husker rigtigt satte vi kursen ved 4000 fod.

Efter at jeg havde lavet mit bombecheck (hvilket var meget enkelt – kun tre pladser ud af 20 var ladet og ingen kamera eller blitz) kravlede jeg ud i det forreste tårn, kastede endnu et blik på mine kanoner, indstillede F&S'en på fyr og lagde min sorte mappe med kort over knæene. Da vi for første gang på en opgave havde fået ordre på ikke at flyve højere end 10.000 fod, fløj jeg uden mit kraftigt vatterede flyvertøj, men var i to sæt undertøj og to sweatere i stedet.

Vi kunne ikke se den engelske kyst, da vi passerede den, da den var sløret af lave stratuskyer. 'Bunty' savnede dog ikke visuel kontakt, da hans instrumenter fungerede godt. Ude over Nordsøen begyndte vi at stige igen og fortsatte ved omkring 10.000 fod.

Himlen var klar ovenover, mens stratusskyerne nedenunder havde en farve som et snavset fåreskind. Mens solen gik langsomt ned fik skyerne en blød lilla farve, mens himlen hele tiden skiftede. En dyb rubinrød skar sig ind mellem himmel og sky over den vestlige horisont. Overkanten af den røde farve opløstes i mandarin, som til gengæld gik over i en dyb gul, som den steg op over himlen og efterhånden blev lysere men ikke klarere, før den omkring 50 grader over horisonten blev grøn-gylden. Da vinklen blev stejlere svækkedes farverne hurtigt indtil der ovenover og lidt mod øst var en blå himmel med en overgang til violet. På vej mod den østlige horisont var farverne ikke så stærke som mod vest, mere pastelrosa blandet med en blød kirsebær og over horisonten en meget blød lilla. Jeg tror, at det var en af de smukkeste himle jeg har set mens jeg har fløjet og jeg nævnte det for Bill, som var enig. Mens vi styrede direkte mod den danske kyst blev farverne langsomt dybere og mørket fra den kommende nat krøb sikkert over himlen.

Med mørkets komme mistede vi kontakt med vore tre følgesvende – vi fløj ikke i formation, men i dagslyset holdt vi øje med hinanden – nu følte vi os alene.

Da vi passerede den danske kyst, lå stratusskyerne tykt under os, men vore navigationsinstrumenter gav os vores position. Vi skiftede kurs bag kysten og fløj stort set parallelt med den med retning mod nordspidsen. Der var ravn sort nu med lyse klare stjerner ovenover. Det virkede som en begivenhedsløs tur – vi havde fløjet 3-4 timer og intet set, ikke et eneste skud fra antiluftskyts. Pludselig blev freden forstyrret af Reggie, vores agterskytte, der kaldte Bill op. Jeg hørte ham sige ”To skudglimt agterude. Jeg tror det et fly.” Bill svarede: Hold øjnene på ham og lad mig vide, hvornår jeg skal gå i spin, hvis han kommer nærmere.” Reggie sagde: ”OK.” Kort efter sagde han: ”Han kommer hurtigt nu, gør klar til at spinne – hurtigt til styrbord, go!” I mit tårn kunne jeg mærke maskinens voldsomt vridende dyk, da Bill udførte Reggies ordre.

Over samtaleanlægget hørte jeg Reggies fire kanoner fyre løs. Derpå så jeg det røde glimt af et projektil styre tæt forbi mit tårn. Jeg stirrede ned mod sidelågen i håb om at kunne sætte et direkte skud ind.

Jeg hørte Blackie råbe: ”Kan du se ham, Mac?” Jeg så en lidt mørkere form nedenfor i det sorte, men troede ikke, at det var et fly. Men jeg gav den et skud og så det orangerøde spor ryge ud fra mine kanoner. Som jeg regnede med skete der ikke noget. Så hørte jeg Reggie sige til Bill, at han skulle blive ved med at spinde og så igen lyden fra kanoner, der blev fyret af. Reggie sagde: Hun brænder agterude – jeg prøver at slukke flammerne med ildslukkeren. Bunty sagde til Bill: ”Jeg går bagud og hjælper ham.” Bill sagde: ”I andre er på udkig.” Kort efter annoncerede Reg, at ilden var slukket. Efter få øjeblikke råbte Bill: ”hvad fanden er der i vejen med den her maskine. My God, den reagerer ikke på instrumenterne!” Jeg kunne høre hans tunge åndedrag over samtaleanlægget. Bunty spurgte om der var noget håb eller om vi skulle springe ud. Så sagde Bill: ”Ja, gutter, I må hellere springe ud.”

Jeg kørte mit tårn rundt, så jeg troede det lå på linje med skroget så jeg kunne åbne lugerne, dels så jeg kunne få hænderne bagom dem for at åbne skottet. Nå, men tårnet var ikke drejet så meget, som jeg troede, med det resultat, at da jeg åbnede lugerne, fik vinden fat i en af dem og ødelagde hængslerne. Jeg trak den ind, men den ville ikke lukke tæt og ramte skroget, da jeg prøvede på at sætte tårnet i midterposition. Det gik op for mig, at jeg var fanget i tårnet og desperat rev jeg voldsomt i instrumenterne; tårnet drejede rundt og da bagsiden var ude i det fri, standsede jeg det og skubbede lugerne op i håbet om, at vinden ville rive den smadrede luge af. Jeg havde revet mine handsker af og jeg kæmpede med lugen, mens jeg hang halvt ud i rummet. På det tidspunkt vidste jeg knap, om jeg fløj på hovedet eller hvad der skete, men jeg kunne mærke på den måde min krop fløj op fra sædet og igen landede med en vægt på et ton, at flyet virkelig for rundt i luften. Samtidig syntes stjernerne at dreje rundt og rundt i mørket, først over siden under mit hoved. Hvis nogen havde spurgt mig, hvor jorden var, ville jeg ikke have vidst i hvilken retning jeg skulle pege. Jeg var dog

ikke i humøret til at besvare spørgsmål. Da jeg ikke kunne få lugen op hakkede jeg instrumenterne hårdt over til styrbord, tårnet drejede tilbage, men standsede, da lugen ramte skroget – jeg havde håbet på at smadre hængsler på den måde. Jeg var ved at miste håbet og var ved at gå i panik, men bevarede heldigvis roen. Jeg kaldte op og spurgte, om nogen kunne åbne skottet uden at nævne den situation jeg var i, da jeg gik ud fra, at de kunne hjælpe indefra, og der var ingen grund til at nogen skulle risikere livet for at hjælpe. Hory kom og åbnede skottet og gik tilbage. Da jeg kiggede tilbage, så jeg Bunty åbne den forreste flugtluge i bombeafsnittet og forsvinde, derpå gled Hory ud af lugen.

Nu havde jeg fået tårnet så langt rundt, som den ødelagte luge tillod og jeg besluttede at prøve at vride mig gennem den plads, den anden dør gav. Jeg tog min hjelm af og lod mit hoved og skuldrene hænge ud over kanten af tårnet og begyndte at vride og mase. Lige da må flyet have stejlet, for pludselig gled jeg ud på en gang og ramte bombesigtet og ødelagde den fintfølende mekanisme på sigtehovedet. I mørket famlede efter min faldskærm og fandt den på sin plads. Jeg fumlede med den og prøvede et dusin gange at fæstne den til hægterne på mit seletøj. Jeg prøvede at føle, om hægterne havde fået ved, men da mine fingre var iskolde, kunne jeg ikke mærke noget.

Jeg var ikke sikker på, om faldskærmen sad fast. Jeg krøb over og åbnede lugen og så ud. Små lyspletter viste sig ude i mørket – jeg anede ikke, om det var stjerner eller om det var nede på jorden, men de hvirvlede rundt som før – selvfølgelig var flyet gået i spin, ikke lysene. Jeg gik ud fra, at det var lysene fra dækket og mente, at vi måtte være gennem skyerne og var ret langt nede. Jeg tænkte: ”Jeg er ikke sikker på, at min faldskærm sidder rigtigt, men hvis jeg bliver i flyet, bliver jeg dræbt, så jeg springer.” Jeg hang fast i rammen på lugen med fødderne dinglende ud i det fri. Jeg tøvede. Jeg ønskede, at én eller anden ville give mig et ordentligt skub, da det så ud til at kræve en kraftig anstrengelse at slippe fri af flyet – om nogle få øjeblikke ville jeg være død eller levende. Jeg

gav slip og tumlede ud i mørket. Det er en ubeskrivelig fornemmelse at falde gennem luften. Efter brølet fra fire kraftige motorer er vindsuset forbi ørerne ikke særlig højt.

Efter nogle få sekunder trak jeg i udløserlinen. Silken skød ud forbi mit ansigt og op over hovedet og så følte jeg et fast ryk i mit seletøj. Puh! Heldigvis sad faldskærmen godt. Jeg så skærmen svæve over mig som en kæmpeparaply. Bortset fra drønet fra et fly langt borte var alting stille, mens jeg langsomt svævede ned. Skønt mine hænder var iskolde og jeg havde frosset med vinden buldrende gennem tårndørene, begyndte svedperler at pible ned ad mine tindinger. Jeg havde tid til at tænke over, at jeg for et par timer siden var i England og nu svævede jeg ned i hvem ved hvad. Hvis jeg landede på jorden ville det være på fremmed grund med folk, som talte et fremmed sprog. Hvornår ville jeg høre mit eget sprog igen? Min familie ville modtage en henvendelse fra luftvåbnet om, at man beklagede, at man måtte meddele dem, at jeg var savnet i kamp. Og hvornår ville jeg se mine venner i England igen. Nogle af dem havde jeg set bare dagen før. Jeg spekulerede på, hvad de lavede i det øjeblik, hvor jeg sprang ud. Disse og andre pudsige småtanker løb gennem hovedet. Jeg så ned for at finde land eller vand, men jeg kunne kun se et sort intet. Stjernerne var også væk, da jeg var kommet under skyerne.

Så begyndte mørket nedenunder at blive så tæt, at jeg var klar over, at jorden måtte være tæt på. Jeg trak mine ben halvt op og drejede udløseren på mit seletøj. Jeg ramte jorden med nogen kraft og da jeg rullede over skuldrene og om på ryggen, gav jeg udløserblokken et hårdt slag, så hele seletøjet forsvandt. Jeg brød mig ikke om ideen om at skulle slæbes over det halve land, hvis der blæste en stærk vind, som tog fat i faldskærmen. Mens jeg lå på ryggen, så jeg skærmen lande roligt. Jeg kunne stadig høre flyet brøle rundt. Jeg hørte et brag og en skrækkelig eksplosion, som splintrede natten og landskabet var oplyst som dagen af et blindende lyn og i lyset fra flammerne kunne jeg se den hvide faldskærm liggende spredt ud over det, der lignede en halv tønne land. Det virkede så påfaldende, at jeg tænkte, at nogen ville få øje på den selv i den svage belysning, så jeg trak den til mig med linerne. Min ryg følte ildrød fra stødet ved landingen, så jeg rystede mig og følte mig i orden, tænkte: 'I hvert fald ingen brækkede knogler'. Min umiddelbare reaktion var lettelse og taknemmelighed. Dernæst: 'Jeg må se at komme herfra så hurtigt som muligt!' Jeg tog den oppustelige redningsvest af og samlede faldskærmens sammenrodede liner i min hånd og skar dem over, idet jeg tænkte: 'Den faldskærm vil ikke være til gavn for tyskerne.' Så tog jeg nogle af snørrerne og puttede dem i lommen, da jeg tænkte at de kunne være til nytte, hvis jeg skulle kravle ned ad en stejl høj væg eller lignende.